

Den skal vi arbejde videre med. Vi drøftede den senest i Essen, og der er voksende forståelse for, at vi kun kan løse – og nu tager fat på at løse – disse problemer gennem en bevidst indsats, hvor alle trækker i samme retning.

Må jeg føje til, at der jo også i Essen er sket det fremskridt, at arbejdsministrene én gang om året til Det Europæiske Råds topmøde skal fremlægge en rapport om beskæftigelsesudviklingen på lige fod med økonomi- og finansministerens rapporter om økonomiens udvikling i øvrigt.

Miljøet vil blive et selvstændigt spørgsmål, som vi ser det, under regeringskonferencen. Miljøhensynet fik en stærkere placering med fællesakten og Maastricht-Traktaten. Kommissionens forslag skal bygge på et højt beskyttelsesniveau, miljøhensyn skal integreres for de forskellige politikområder, og vi fik miljøgarantien. Og på Korfu fik vi fastslået, at det indre marked skal gennemføres under skyldig hensyntagen til miljøet.

Maastricht-Traktaten betød et stort fremskridt for miljøsamrådet. Man har gjort beslutningerne lettere ved at indføre kvalificeret flertal, og Europa-Parlamentet er nu aktivt involveret. Resultatet har været beslutninger og et højere beskyttelsesniveau. Men det kan gøres endnu bedre; det tværgående hensyn til miljø og sundhed bør have en større vægt ved udformningen af EU's politik på en række områder. Og når det gælder hele det praktiske arbejde med miljøgarantien, skal også her ske forbedringer; det har vi peget på i den rapport om de foreløbige erfaringer med Maastricht-Traktaten, som lige er blevet færdig.

Jeg vil runde overskrifterne til den kommende regeringskonference af med spørgsmålet om mere åbenhed i EU. Det er kolossalt vigtigt, at den almindelige borger kan følge med i arbejdet i EU; ellers går det ikke. EU skal ikke være en union, der kun forstås af politikere, eksperter og kommissærer. Borgerne skal i centrum i EU. Uden en folkelig forståelse og opbakning kan projektet ikke lykkes.

Derfor bliver åbenhed og nærhed højt prioriterede krav på regeringskonferencen. Beslutningsprocesserne må gås efter i sømmene. Vi har fået nogle åbne rådsmøder, men det er ikke i sig selv tilstrækkeligt. Vi må have forbedret mulighederne for bl.a. aktindsigt med udgangspunkt i de principper, der anvendes i de nordiske lande. Der skal være ordentlige muligheder for pressen og en kritisk offentlighed for at få

udleveret EU-dokumenter. Netop de nordiske principper for og erfaringer med aktindsigt kan med fordel overføres til EU. Det vil Danmark arbejde for. Dertil kommer, at større åbenhed i EU også vil fremme forståelsen og modvirke misforståelser og mytedannelse.

Lad mig til sidst sammenfatte holdningerne til EU og Europa: Regeringskonferencen i 1996 vil blive bestemt af de store udfordringer, Europa står over for, først og fremmest udvidelsen mod øst. Grundlæggende har Maastricht-Traktaten en opbygning, som kan klare de udfordringer, vi står over for, men der skal justeres, ingen tvivl om det.

Danmark vil med Edinburgh-Afgørelsen som grundlaget for den danske politik deltage aktivt i forberedelserne til EU's regeringskonference i 1996. Vi respekterer Edinburgh-Afgørelsen, som den blev godkendt af befolkningen den 18. maj 1993. Den kan kun ændres ved en ny folkeafstemning. Det er Danmark og den danske befolkning, der alene afgør det spørgsmål. Det spørgsmål står ikke på dagsordenen for regeringskonferencen i 1996.

Regeringen ønsker en bred og åben debat om Europas fremtid, både her i Folketinget og sammen med befolkningen. Lad os derfor starte med det grundlæggende spørgsmål: Hvilken vej skal Europa gå? Hvilket samarbejde ønsker vi i fremtiden, ikke for eller imod, men om hvad og hvordan? Det er det, Europadebatten bør handle om.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Europa er endnu ikke faldet til ro efter Murens fald. Ophøret af den kolde krig var en så fundamental forandring, at vi stadig mærker følgerne. Vi lever i en brydningstid ved indgangen til et nyt kapitel i europæisk historie. Den ny epokes politiske strukturer har endnu ikke fundet deres endelige form.

Men et nyt Europa begynder at tegne sig. Det er et Europa, hvor behovet for internationalt samarbejde bliver stadig større. Det er et Europa, hvor de internationale organisationer kommer til at spille en meget fremtrædende rolle. De forskellige organisationer – OSCE, NATO, WEU og EU – må omstilles og videreudvikles. Den proces er heldigvis allerede godt i gang.

OSCE har udviklet sig betydeligt i de seneste år, har fået flere opgaver, er blevet mere operationel, har oprettet permanente institutioner. OSCE er i kraft af sin brede deltagerkreds det mest velegnede forum for samarbejdet om fred